

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. sausio 31 d.*

Byloje T-362/04

Leonid Minin, gyvenantis Tel-Avive (Izraelis), atstovaujamas advokatų T. Ballarino ir C. Bovio,

ieškovas,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama E. Montaguti, L. Visaggio ir C. Brown,

atsakovę,

palaikomą

Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos S. Marquardt ir F. Ruggeri Laderchi, vėliau S. Marquardt ir A. Vitro,

* Proceso kalba: italų.

ir

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos
R. Caudwell, vėliau E. Jenkinson,

įstojusių į bylą šalių,

pirma, dėl pagrindinio prašymo panaikinti 2004 m. birželio 22 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1149/2004, iš dalies keičiantį Reglamentą (EB) Nr. 872/2004 dėl papildomų ribojančių priemonių Liberijai (OL L 222, p. 17), ir, antra, dėl prašymo iš dalies panaikinti 2005 m. birželio 9 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 874/2005, iš dalies keičiantį Reglamentą Nr. 872/2004 (OL L 146, p. 5)

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir S. Papasavvas,
posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. rugsėjo 13 d. posėdžiui,

II - 208

priima šį

Sprendimą

Teisės aktai

- 1 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos, 1945 m. birželio 26 d. pasirašytos San Franciske (Jungtinės Amerikos Valstijos), 24 straipsnio 1 dalį Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) narės „patiki Saugumo Tarybai pagrindinę atsakomybę už tarptautinės taikos ir saugumo palaikymą ir susitaria, kad, vykdydama savo pareigas, susijusias su šia atsakomybe, Saugumo Taryba veikia jų vardu“.
- 2 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 25 straipsnį „JTO narės, remdamosi šia Chartija, sutinka paklusti Saugumo Tarybos nutarimams ir juos vykdyti“.
- 3 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnį:

„Saugumo Taryba gali nuspręsti, kokių priemonių, nesusijusių su ginkluotosios jėgos naudojimu, turi būti imamasi jos sprendimams vykdyti, taip pat gali pareikalauti, kad Jungtinių Tautų narės taikytų šias priemones. Tai gali būti visiškas arba dalinis ekonominių santykių, geležinkelio, jūrų, oro, pašto, telegrafo, radijo ir kitokių ryšių bei susisiekimu nutraukimas, taip pat diplomatinių santykių nutraukimas.“

- 4 Remiantis Jungtinių Tautų Chartijos 48 straipsnio 2 dalimi, Saugumo Tarybos sprendimus dėl tarptautinės taikos bei saugumo palaikymo „Jungtinių Tautų narės įgyvendina tiesiogiai, taip pat savo veiksmais per atitinkamas tarptautines institucijas, kurių narės jos yra“.

- 5 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 103 straipsnį „jeigu Jungtinių Tautų narių įsipareigojimai pagal šią Chartiją prieštarauja jų įsipareigojimams pagal kokį nors kitą tarptautinį susitarimą, jų įsipareigojimai pagal šią Chartiją turi pirmenybę“.

- 6 Pagal ES 11 straipsnio 1 dalį:

„Sąjunga nustato ir įgyvendina visas užsienio ir saugumo politikos sritis apimančią bendrą užsienio ir saugumo politiką, kurios tikslai yra šie:

- apsaugoti Sąjungos bendrąsias vertybes, svarbiausius interesus, savarankiškumą ir vientisumą laikantis Jungtinių Tautų Chartijos principų,

- visokeriopai stiprinti Sąjungos saugumą,

- išlaikyti taiką ir stiprinti tarptautinį saugumą vadovaujantis Jungtinių Tautų Chartijos principais <...>“

7 Pagal EB 301 straipsnį:

„Tais atvejais, kai bendroji pozicija ar bendrasis veiksmų planas, patvirtinti pagal Europos Sąjungos sutarties nuostatas, susijusias su bendra užsienio ir saugumo politika, numato, kad Bendrija visiškai nutrauks arba iš dalies apribos ekonominius santykius su viena ar keletu trečiųjų šalių, Taryba imasi būtinų skubių priemonių. Taryba sprendžia kvalifikuota balsų dauguma, remdamasi Komisijos pasiūlymu.“

8 EB 60 straipsnis nurodo:

„1. Jei 301 straipsnyje numatytais atvejais manoma, kad Bendrijai reikia imtis veiksmų, Taryba gali 301 straipsnyje nustatyta tvarka atitinkamų trečiųjų šalių atžvilgiu imtis reikalingų neatidėliotinų priemonių, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams.

2. Nepažeisdama 297 straipsnio ir tol, kol Taryba nėra ėmusi priemonių pagal 1 dalį, valstybė narė dėl rimtų politinių priežasčių ir esant skubiam reikalui trečiosios šalies atžvilgiu gali imtis vienašališkų priemonių, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams. Apie tokias priemones Komisija ir kitos valstybės narės informuojamos ne vėliau kaip jų įsigaliojimo dieną.

<...>“

- 9 Galiausiai EB 295 straipsnis numato, kad „ši Sutartis jokiu būdu nepažeidžia valstybių narių normų, reglamentuojančių nuosavybės sistemą“.

Bylos aplinkybės

- 10 Atsižvelgdama į grėsmę taikai Liberijoje ir į Charles Taylor, buvusio šios šalies prezidento, vaidmenį šiomis aplinkybėmis, Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba), remdamasi Jungtinių tautų chartijos VII skyriumi, nuo 1992 m. priėmė kelias su šia šalimi susijusias rezoliucijas.
- 11 Pirmoji iš šių rezoliucijų, priimta 1992 m. lapkričio 19 d., yra Rezoliucija 788 (1992), kurios 8 dalis numato, kad „siekiant Liberijoje įtvirtinti taiką ir stabilumą visos valstybės nedelsiant taiko bendrą ir visišką embargą visiems ginklų ir karinės įrangos tiekimams Liberijai, kol Saugumo taryba nuspręs kitaip“.
- 12 Pažymėjusi, kad konfliktas Liberijoje buvo išspręstas, 2001 m. kovo 7 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1343 (2001), kuria ji nusprendė panaikinti Rezoliucijos 788 (1992) 8 dalyje įtvirtintus draudimus. Vis dėlto Saugumo taryba taip pat konstatavo, kad Liberijos vyriausybė aktyviai remia ginkluotų sukilėlių grupes kaimyninėse valstybėse, ir priėmė kelias naujas sankcijas Liberijai. Pagal šios rezoliucijos 5–7 dalis visos valstybės turėjo imtis būtinų priemonių, kad sukliudytų ginkluotės ir susijusios įrangos tiekimą Liberijai, neapdirbtų deimantų tiesioginį ar netiesioginį įvežimą iš Liberijos ir tam tikrų su Liberijos vyriausybe susijusių arba ją palaikančių asmenų patekimą į savo teritorijas arba tranzitą per jas.

- 13 Rezoliucijos 1341 (2001) 19 dalis numato sukurti ekspertų, įgaliotų tirti, ar laikomasi šioje rezoliucijoje numatytų priemonių, ar jos yra pažeidžiamos, ir apie tai pranešti Saugumo Tarybai, grupę. Šis pranešimas Nr. S/2001/1015 Saugumo Tarybos pirmininkui buvo perduotas 2001 m. spalio 26 dieną.
- 14 2003 m. gruodžio 22 d. Saugumo Taryba priėmė rezoliuciją 1521 (2003). Pažymėjusi, kad situacijos pokyčiai Liberijoje, konkrečiau kalbant, buvusio prezidento Charles Taylor išvykimas ir naujos Liberijos pereinamojo laikotarpio vyriausybės suformavimas bei pažanga Siera Leonės taikos procese, paskatino ją peržiūrėti savo veiksmus pagal Jungtinių Tautų chartijos VII skyrių, Saugumo Taryba nusprendė panaikinti, būtent Rezoliucijos 1343 (2001) 5–7 dalyse nustatytus draudimus. Tačiau šias priemones pakeitė peržiūrėtos priemonės. Todėl pagal Rezoliucijos 1521 (2003) 2, 4, 6 ir 10 dalis visos valstybės narės turėjo imtis priemonių, kad užkirstų kelią ginkluotės ir susijusios įrangos Liberijai pardavimui ar tiekimui, šio sprendimo 15 punkte aptarto Sankcijų komiteto nurodytų asmenų patekimui į jų teritorijas ar tranzitui per jas, tiesioginiam ar netiesioginiam bet kokių neapdirbtų deimantų įvežimui į savo teritorijas ir medžio rastų bei medienos produktų iš Liberijos įvežimui į savo teritorijas.
- 15 Rezoliucijos 1521 (2003) 21 dalyje Saugumo Taryba pagal savo Laikinųjų darbo tvarkos taisyklių 28 straipsnį nusprendė įsteigti Saugumo Tarybos komitetą, sudarytą iš visų Tarybos narių (toliau – Sankcijų komitetas) ir atsakingą už asmenų, pagal šios rezoliucijos 4 dalį keliančių grėsmę taikos procesui Liberijoje arba užsiimančių veikla, kuria siekiama pakenkti taikai arba stabilumui Liberijoje ir jos regionuose, įskaitant ankstesniojo prezidento Charles Taylor vyriausybės aukštus valdininkus bei jų sutuoktinius, ryšius su juo palaikiusius ankstesniųjų Liberijos ginkluotųjų pajėgų narius, asmenis, pažeidžiančius prekybos ginklais draudimus bei visus kitus asmenis, susijusius su finansinę arba karinę paramą ginkluotoms sukilėlių grupėms Liberijoje arba to regiono valstybėse teikiančiomis organizacijomis, sąrašo sudarymą ir atnaujinimą.

- 16 Taryba, manydama, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai rezoliucijai įgyvendinti, 2004 m. vasario 10 d. priėmė Bendrąją poziciją 2004/137/BUSP dėl ribojančių priemonių Liberijai, panaikinančią Bendrąją poziciją 2001/357/BUSP (OL L 40, p. 35). Šios bendrosios pozicijos 2 straipsnis numato, jog Saugumo Tarybos rezoliucijos 1521 (2003) nustatytais sąlygomis valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad užkirstų kelią visiems Sankcijų komiteto nurodytiems asmenims įvažiuoti arba keliauti tranzitu per jų teritorijas.
- 17 2004 m. vasario 10 d. Taryba, remdamasi EB 60 ir 301 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 234/2004 dėl tam tikrų ribojančių priemonių Liberijai, panaikinantį Reglamentą (EB) Nr. 1030/2003 (OL L 40, p. 1).
- 18 2004 m. kovo 12 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1532 (2004), skirtą įšaldyti Charles Taylor ir kai kuriems jo šeimos nariams bei sąjungininkams ir bendrininkams priklausančias lėšas. Pagal šios rezoliucijos 1 dalį Saugumo Taryba „nusprendė, kad siekdamas užkirsti kelią buvusiam Liberijos Prezidentui Charles Taylor, kitiems artimiems jo šeimos nariams, ypač Jewell Howard Taylor ir Charles Taylor jaun., jo buvusiems vyresniesiems pareigūnams ir kitiems aplinkos nariams, kitiems artimiems sąjungininkams bei bendrininkams, nurodytiems (Sankcijų komiteto), neteisėtai pasisavintas lėšas ir ekonominius išteklius naudoti tam, kad būtų sutrukdyta atkurti taiką ir stabilumą Liberijoje ir jos regionuose, visos valstybės narės turi nedelsdamos įšaldyti jų teritorijose šios rezoliucijos priėmimo metu esančias ar būsimas šiems asmenims arba kitiems (Sankcijų komiteto) nustatytiems asmenims priklausančias arba jų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamas lėšas, finansinius ir ekonominius išteklius, įskaitant kuriam nors iš šių asmenų arba bet kuriam jų vardu arba nurodymais veikiančiam asmeniui, kaip nustatyta (Sankcijų komiteto), priklausančių arba tiesiogiai ar netiesiogiai jų kontroliuojamų organizacijų lėšas, kitą finansinį turtą ir ekonominius išteklius, ir užtikrinti, kad jų piliečiams arba kitiems jų teritorijoje esantiems asmenims bus užkirstas kelias tiesiogiai ar netiesiogiai šias arba kitas lėšas, finansinius ir ekonominius išteklius perduoti šiems asmenims arba jų naudai“.

- 19 Rezoliucijos 1532 (2004) 2 dalyje numatytos tam tikros leidžiančios nukrypti nuo 1 dalyje nustatytų priemonių nuostatos, būtent susijusios su lėšomis, kitu finansiniu turtu ir ekonominiais ištekliais, jei jie reikalingi šių asmenų pagrindinėms ar ypatingosioms išlaidoms apmokėti. Valstybės gali leisti šias išimtis, tik jei negavo neigiamo Sankcijų komiteto sprendimo arba jis jas patvirtino.
- 20 Rezoliucijos 1532 (2004) 4 dalyje Saugumo Taryba įpareigojo Sankcijų komitetą nustatyti 1 dalyje apibrėžtus asmenis bei organizacijas ir jų sąrašą pateikti visoms valstybėms narėms, tvarkyti šį sąrašą ir reguliariai kas šešis mėnesius peržiūrėti bei atnaujinti.
- 21 Rezoliucijos 1532 (2004) 5 dalyje Saugumo Taryba nusprendė 1 dalyje nustatytas priemones peržiūrėti bent kartą per metus, o pirmą kartą jos turi būti peržiūrėtos vėliausiai 2004 m. gruodžio 22 d. ir tuo metu turi būti nuspręsta dėl naujų priemonių priėmimo.
- 22 Taryba, manydama, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai rezoliucijai įgyvendinti, 2004 m. balandžio 29 d. priėmė Bendrąją poziciją 2004/487/BUSP dėl ribojančių priemonių Liberijai (OL L 162, p. 116). Ši bendroji pozicija numato Rezoliucijos 1532 (2004) 1 dalyje numatytų asmenų ir organizacijų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomų lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymą rezoliucijoje numatytais sąlygomis.
- 23 2004 m. balandžio 29 d. Taryba, remdamasi EB 60 ir 301 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 872/2004 dėl papildomų ribojančių priemonių Liberijai (OL L 162, p. 32).

- 24 Pagal šio reglamento ketvirtą konstatuojamąją dalį būtina išaldyti Charles Taylor ir jo sąjungininkų lėšas, „atsižvelgiant į neteisėtai pasisavintų lėšų ir turto pervedimo į užsienį neigiamą poveikį Liberijai bei Charles Taylor ir jo sąjungininkų tokių neteisėtai pasisavintų lėšų naudojimą, kuris kenkia taikai ir stabilumui Liberijoje bei tame regione“.
- 25 Pagal šio reglamento šestą konstatuojamąją dalį šios priemonės „priklauso Sutarties taikymo sričiai“ ir „dėl to, kad būtų išvengta bet kokio konkurencijos iškraipymo, būtini Bendrijos teisės aktai joms įgyvendinti tiek, kiek tai susiję su Bendrija“.
- 26 Reglamento Nr. 872/2004 1 straipsnis apibrėžia, ką reikia laikyti „lėšomis“, „lėšų išaldymu“, „ekonominiais ištekliais“ ir „ekonominių išteklių išaldymu“.
- 27 Pagal Reglamento Nr. 872/2004 2 straipsnį:

„1. Visos tiesiogiai ar netiesiogiai buvusiam Liberijos Prezidentui Charles Taylor, Jewell Howard ir Charles Taylor jaun. bei Sankcijų komiteto šiems nustatytiems ir I priede išvardytiems asmenims ir subjektams:

- a) visiems kitiems artimiems buvusio Liberijos Prezidento Charles Taylor šeimos nariams;

- b) buvusio Taylor režimo vyresniesiems pareigūnams bei kitiems artimiems sąjungininkams ir bendrininkams;
- c) juridiniams asmenims, organams ar subjektams, kurie tiesiogiai ar netiesiogiai priklausė pirmiau minėtiems asmenims ar buvo jų kontroliuojami;
- d) visiems fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie veikia pirmiau nurodytų asmenų vardu arba jų nurodymu,

priklausančios lėšos ir ekonominiai ištekliai, arba kurie yra jų tiesiogiai valdomi, turi būti įšaldomi.

2. Lėšos ar ekonominiai ištekliai negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai atiduodami naudotis I priede išvardytiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar organams, ar jų naudai.

3. Sąmoningas ir apgalvotas dalyvavimas veikloje, kurios tikslas ar poveikis yra tiesiogiai ar netiesiogiai apeiti 1 ir 2 dalyse nurodytas priemones, yra draudžiamas.“

28 Reglamento Nr. 872/2004 I priede yra pateikiamas 2 straipsnyje nurodytų fizinių ir juridinių asmenų, organų ar organizacijų sąrašas. Pirminėje jo versijoje ieškovo pavardė nėra įrašyta.

29 Pagal Reglamento Nr. 872/2004 11 straipsnio a punktą Komisija įgaliojama iš dalies keisti I priedą remiantis arba Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos, arba Sankcijų komiteto sprendimu.

30 Pagal Reglamento Nr. 872/2004 3 straipsnį:

„1. Nukrypstant nuo 2 straipsnio nuostatų, II priede išvardytos valstybių narių kompetentingos institucijos gali leisti „išlaisvinti“ tam tikras įšaldytas lėšas arba ekonominius išteklius arba leisti jais naudotis, jeigu kompetentinga institucija nustatė, kad lėšos ar ekonominiai ištekliai yra:

- a) reikalingi pagrindinėms išlaidoms apmokėti, įskaitant mokėjimus už maisto produktus, nuomą arba hipoteką, vaistus ir medicininį gydymą, mokesčius, draudimo įmokas ir mokesčius už komunalines paslaugas;
- b) skirti tik apmokėti pagrįstus honorarus ir kompensuoti padarytas išlaidas, susijusias su teisinių paslaugų suteikimu;
- c) skirti tik apmokėti komisinius arba aptarnavimo mokesčius už kasdienį įšaldytų lėšų arba ekonominių išteklių laikymą ar tvarkymą,

jeigu ji pranešė Sankcijų komitetui, kad ketina leisti naudotis tokiomis lėšomis ir ekonominiais ištekliais, ir per dvi darbo dienas nuo tokio pranešimo dienos negavo neigiamo Sankcijų komiteto sprendimo.

2. Nukrypstant nuo 2 straipsnio nuostatų, II priede išvardytos valstybių narių kompetentingos institucijos gali leisti „išlaisvinti“ tam tikras įšaldytas lėšas ar ekonominius išteklius arba atiduoti naudoti tam tikras įšaldytas lėšas ar

ekonominius išteklius, jeigu kompetentinga institucija nutarė, kad lėšos ar ekonominiai ištekliai yra būtini ypatingosioms išlaidoms apmokėti, ir jeigu kompetentinga institucija pranešė Sankcijų komitetui sprendimą, o Komitetas tą sprendimą patvirtino.“

31 2004 m. birželio 15 d. Sankcijų komitetas priėmė Rezoliucijos 1532 (2004) 1 ir 4 dalių taikymo gaires (toliau – Sankcijų komiteto gairės).

32 Šių gairių 2 punkto „Asmenų, kurių turtas įšaldytas, sąrašo peržiūrėjimas ir tvarkymas“ b punktas numato, kad Sankcijų komitetas rūpestingai išnagrinėja valstybių narių pateiktus prašymus peržiūrėti šį sąrašą, o d punktas numato, kad Sankcijų komitetas peržiūri šį sąrašą kas šešis mėnesius, konkrečiai atsižvelgdamas į kiekvieną pateiktą prašymą išbraukti iš šio sąrašo asmens pavardę ir (ar) organizacijos pavadinimą (žr. kitą punktą).

33 Sankcijų komiteto gairių 4 punktas „Išbraukimas iš sąrašo“ numato:

„a) nepažeidžiant galiojančių procedūrų, pareiškėjas (asmuo (asmenys), grupės ar organizacijos, įtrauktos į Sankcijų komiteto sudarytą sąrašą) gali pateikti prašymą savo gyvenamosios vietos ir (ar) pilietybės valstybės vyriausybei dėl savo atvejo peržiūrėjimo. Pareiškėjas turi pagrįsti savo prašymą išbraukti jį iš sąrašo, pateikti reikiamą informaciją ir paprašyti paremti šį prašymą;

b) vyriausybė, kuriai pateiktas prašymas (prašomoji vyriausybė), turi išnagrinėti visą susijusią informaciją, vėliau dvišaliu pagrindu kreiptis į vyriausybę (-es),

kuri (-os) pasiūlė įtraukti į sąrašą (nustatančioji (-sios) vyriausybė (-ės)), prašydama papildomos informacijos ir konsultacijų dėl prašymo išbraukti iš sąrašo;

- c) vyriausybė (-ės), kuri (-os) iš pradžių paprašė įtraukti į sąrašą, taip pat gali paprašyti pareiškėjo gyvenamosios vietos ar pilietybės valstybės papildomos informacijos. Vykstant šioms dvišalėms konsultacijoms prašomoji vyriausybė ir nustatančioji (-sios) vyriausybė (-ės) prirėikus gali pasikonsultuoti su (Sankcijų komiteto) pirmininku;

- d) jeigu išnagrinėjusi papildomą informaciją prašomoji vyriausybė norėtų toliau nagrinėti prašymą išbraukti iš sąrašo, ji turėtų įtikinti nustatančiąją (-sias) vyriausybę (-es) kartu ar atskirai pateikti (Sankcijų komitetui) prašymą išbraukti. Prašomoji vyriausybė gali (Sankcijų komitetui) pateikti prašymą išbraukti net ir be nustatančiosios (-ųjų) vyriausybės (-ių) lydinčio prašymo, pasinaudojusi 3 dalies b ir c punktuose aprašyta tylaus pritarimo procedūra;

- e) pirmininkas pateikia laikiną atsakymą į kiekvieną prašymą išbraukti iš sąrašo, kuris nėra išnagrinėjamas per įprastą dviejų dienų arba prailgintą terminą.“

³⁴ 2004 m. birželio 14 d. Sankcijų komitetas nusprendė iš dalies pakeisti asmenų ir organizacijų, kuriems taikomos Saugumo Tarybos rezoliucijos 1532 (2004) 1 dalyje nurodytos priemonės, sąrašą. Ieškovo pavardė įtraukta į šį iš dalies pakeistą sąrašą, kuriame jis nurodytas kaip įmonės *Exotic Tropical Timber Enterprises* savininkas ir vienas iš pagrindinių lėšų ankstesniajam prezidentui Charles Taylor teikėjų.

- 35 2004 m. birželio 22 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1149/2004, iš dalies keičiančiu Reglamentą (EB) Nr. 872/2004 (OL L 222, p. 17), Reglamento Nr. 872/2004 I priedas buvo pakeistas Reglamento Nr. 1149/2004 priedu. Į šio naujojo I priedo 13 punktą įtrauktas taip suformuluotas ieškovo asmenvardis:

„Leonid Minin (*alias* a) Blavstein, b) Blyuvshstein, c) Blyafshtein, d) Bluvshstein, e) Blyufshtein, f) Vladimir Abramovich Kerler, g) Vladimir Abramovich Popiloveski, h) Vladimir Abramovich Popela, i) Vladimir Abramovich Popelo, j) Wulf Breslan, k) Igor Osols). Gimimo data: a) 1947 m. gruodžio 14 d., b) 1946 m. spalio 18 d., c) nežinoma. Pilietybė: Ukrainos. Vokietijos pasai (asmenvardis: Minin): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraelio pasai: a) 6019832 (1994 11 6–1999 11 5), b) 9001689 (1997 1 23–2002 1 22), c) 90109052 (1997 11 26). Rusijos pasas: KI0861177; Bolivijos pasas: 65118; Graikijos pasas: nėra duomenų. *Exotic Tropical Timber Enterprises* savininkas.“

- 36 2004 m. gruodžio 21 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1579 (2004). Išnagrinėjusi Rezoliucijos 1532 (2004) 1 dalyje nustatytas priemones ir manydama, kad padėtis Liberijoje vis dar sudarė grėsmę taikai ir tarptautiniam saugumui regione, Saugumo Taryba nurodė, kad šios priemonės lieka galioti tam, kad būtų užkirstas kelias buvusiam Liberijos Prezidentui Charles Taylor, kitiems artimiems jo šeimos nariams, jo režimo buvusiesiems vyresniesiems pareigūnams ir kitiems aplinkos nariams, kitiems artimiems sąjungininkams bei bendrininkams naudoti neteisėtai pasisavintas lėšas ir turtą, kad būtų užkirstas kelias taikos ir stabilumo atstatymui Liberijoje ir jos regionuose, ir iš naujo patvirtino ketinimą peržiūrėti šias priemones nors kartą per metus.
- 37 2005 m. gegužės 2 d. Sankcijų komitetas nusprendė įtraukti į sąrašą papildomą informaciją apie Saugumo Tarybos rezoliucijos 1532 (2004) 1 punkte išvardytus asmenis, grupes ir organizacijas.

- 38 2005 m. birželio 9 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 874/2005, iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 872/2004 (OL L 146, p. 5, toliau – ginčijamas reglamentas), Reglamento Nr. 872/2004 I priedas buvo pakeistas ginčijamo reglamento priedu. Į šio naujojo I priedo 14 punktą įtrauktas taip suformuluotas ieškovo asmenvardis:

„Leonid Yukhimovich Minin (*alias* a) Blavstein, b) Blyuvshtein, c) Blyafshtein, d) Bluvshhtein, e) Blyufshtein, f) Vladamir Abramovich Kerler, g) Vladimir Abramovich Kerler, h) Vladimir Abramovich Popilo-Veski, i) Vladimir Abramovich Popiloveski, j) Vladimir Abramovich Popela, k) Vladimir Abramovich Popelo, l) Wulf Breslan, m) Igor Osols). Gimimo data: a) 1947 m. gruodžio 14 d., b) 1946 m. spalio 18 d. Gimimo vieta: Odesa, TSRS (dabar Ukraina). Pilietybė: Izraelio. Suklastoti Vokietijos pasai (asmenvardis: Minin): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraelio pasai: a) 6019832 (galioja 1994 11 6–1999 11 5), b) 9001689 (galioja 1997 1 23–2002 1 22), c) 90109052 (išduotas 1997 11 26). Rusijos pasas: KI0861177; Bolivijos pasas: 65118; Graikijos pasas: nėra duomenų. Kita informacija: *Exotic Tropical Timber Enterprises* savininkas.“

- 39 2005 m. gruodžio 20 d. Saugumo Taryba priėmė rezoliuciją 1647 (2005). Išnagrinėjusi Rezoliucijos 1532 (2004) 1 dalyje nustatytas priemones ir manydama, kad padėtis Liberijoje vis dar sudarė grėsmę taikai ir tarptautiniam saugumui regione, Saugumo Taryba nurodė, kad šios priemonės lieka galioti ir patvirtino savo ketinimą jas peržiūrėti bent kartą per metus.

Procesas

- 40 Pareiškimu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. rugsėjo 3 d., užregistruotu numeriu T-362/04, Leonid Minin pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą pareiškė šį ieškinį.

- 41 2004 m. gruodžio 8 d. ir 2005 m. vasario 21 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartimis Tarybai ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą Komisijos pusėje. Taryba nustatytu terminu pateikė įstojimo į bylą paaiškinimą. 2005 m. balandžio 19 d. laišku Jungtinė Karalystė pranešė Pirmosios instancijos teismui, kad ji atsisako pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą, tačiau pasilieka teisę vėliau dalyvauti posėdyje.
- 42 Išklausęs teisėjo pranešėjo pranešimą, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, imdamasis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnyje numatytų proceso organizavimo priemonių, raštu pateikė šalims klausimus, prašydamas į juos atsakyti per posėdį. Ieškovas ir atsakovė įvykdė šį nurodymą.
- 43 Per 2006 m. rugsėjo 13 d. posėdį šalys, išskyrus Jungtinę Karalystę, pateikė savo žodinius paaiškinimus ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.

Šalių reikalavimai

- 44 Ieškovas savo ieškinyje Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti Reglamento Nr. 1149/2004 13 punktą,

— panaikinti visą šį reglamentą,

— pripažinti, kad Reglamentai Nr. 872/2004 ir Nr. 1149/2004 yra netaikytini pagal EB 241 straipsnį.

45 Komisija savo atsiliepime į ieškininį pareiškimą Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą,

— atmesti kaip nepriimtinus ar nepagrįstus dublike nurodytus naujus pagrindus,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

46 Taryba įstojimo į bylą paaiškinimuose Pirmosios instancijos teismo prašo atmesti ieškinį.

47 Atsakydamas į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus ieškovas nurodė, kad atsižvelgdamas į tai, jog priimtas Reglamentas Nr. 874/2005, jis nori pakeisti savo pradinius reikalavimus. Nuo šiol jis Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo reglamento 14 punktą,

— panaikinti ginčijamu reglamentu pakeistą Reglamentą Nr. 872/2004, kiek jo 2 straipsnyje numatomas ieškovo lėšų ir ekonominių išteklių iššaldymas.

48 Per posėdį ieškovas atsisakė pakeistų savo reikalavimų antros dalies ir paprašė priteisti iš atsakovės bylinėjimosi išlaidas, o tai buvo įrašyta į teismo posėdžio protokolą.

Dėl ieškinio priimtumo ir dalyko

49 Pirmąja pradinių ieškovo reikalavimų dalimi, suformuluota kaip nurodyta 44 punkte, buvo siekiama panaikinti Reglamento Nr. 1149/2004 priedo, kuris buvo pakeistas Reglamento Nr. 872/2004 I priedu, 13 punktą.

50 Kadangi pakeistasis Reglamento Nr. 872/2004 I priedas savo ruožtu vykstant procesui buvo pakeistas ginčijamo reglamento priedu, šalių buvo prašoma pateikti savo rašytines pastabas dėl šios naujos aplinkybės pasekmių šio ieškinio nagrinėjimui.

51 Todėl ieškovas performulavo savo reikalavimus, kaip nurodyta 47 punkte. Atsižvelgdama į bylos aplinkybes, Komisija nepareikšė prieštaravimų dėl paties performulavimo. Iš principo jis atitinka Pirmosios instancijos teismo praktiką, pagal kurią, jeigu vykstant procesui asmens lėšų iššaldymo priemonė pakeičiama kita priemone, kurios dalykas tas pats, tai turėtų būti laikoma nauja aplinkybe, leidžiančia ieškovui pritaikyti savo reikalavimus, ieškinio pagrindus ir argumentus taip, kad jie būtų susiję su nauja priemone (žr. 2005 m. rugsėjo 21 d. Pirmosios instancijos

teismo sprendimo *Yusuf ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją*, T-306/01, Rink. p. II-3533, nagrinėjamo apeliacine tvarka, toliau – sprendimas *Yusuf*, 71–74 punktus ir sprendimo *Kadi prieš Tarybą ir Komisiją*, T-315/01, Rink. p. II-3649, nagrinėjamo apeliacine tvarka, toliau – sprendimas *Kadi*, 52–55 punktus ir ten nurodomą Bendrijos teismų praktiką).

52 Be to, kadangi per posėdį ieškovas atsisakė taip performuluotų reikalavimų antros dalies, konstatuotina, kad vienintelis ieškinio dalykas yra prašymas panaikinti ginčijamo reglamento priedo 14 punktą, kuriuo ieškovo asmenvardis paliekamas asmenų, kurių lėšos turi būti įšaldytos pagal Reglamentą Nr. 872/2004, sąrašė.

53 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ginčijamas reglamentas yra reglamentas EB 249 straipsnio prasme (šiuo klausimu pagal analogiją žr. sprendimo *Yusuf* 184–188 punktus), o ne individualių sprendimų sąrašas, kaip klaidingai teigia ieškovas. Šio reglamento priedo 14 punktas pasižymi norminiu pobūdžiu ir todėl, priešingai nei teigia Komisija, nėra konkrečiai ieškovui skirtas sprendimas. Be to, kadangi ieškovas įvardytas ginčijamo reglamento I priedo 14 punkte, jis yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su šiuo aktu (šiuo klausimu pagal analogiją žr. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Yusuf* 186 punktą ir 2006 m. liepos 12 d. Sprendimo *Ayadi prieš Tarybą*, T-253/02, Rink. p. II-2139, nagrinėjamo apeliacine tvarka, toliau – sprendimas *Ayadi*, 81 punktą). Todėl šis ieškovo ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas.

Dėl esmės

1. Šalių nurodomos faktinės aplinkybės

54 Ieškovas pripažįsta, kad yra Leonid Minin, Tel-Avive (Izraelyje) gyvenantis Izraelio pilietis, nors ieškinyje aptariamų faktų metu gyveno Italijoje. Ieškovas priduria, kad

priėmus Reglamentą Nr. 1149/2004 visos jo lėšos ir ekonominiai ištekliai Bendrijoje buvo išaldyti, todėl jis negali pats rūpintis savo sūnumi, nei tęsti medienos importo ir eksporto bendrovės valdytojo veiklos. Ieškovas, be kita ko, pabrėžia, kad jis buvo išteisintas dėl kaltinimo ginklų kontrabanda, dėl kurio Italijoje jam buvo iškelta byla.

- 55 Šiuo aspektu Komisija ir Taryba nurodo Rezoliucijos 1343 (2001) 19 dalyje numatytos ekspertų grupės (žr. šio sprendimo 13 punktą) 2001 m. spalio 26 d. ataskaitą. Šių institucijų nuomone, iš šios ataskaitos 15–17 ir 207 bei paskesnių punktų matyti, jog 2000 m. rugpjūčio 5 d. Italijos valdžios institucijos, areštavusios ieškovą, nustatė, kad jis turi kelis dokumentus, įrodančius jo sąsajas su prekyba Liberijai skirtais ginklais. Kai ekspertų grupė ieškovą apklausė kalėjime, jis prisipažino, kad dalyvavo keliuose su šia prekyba susijusiuose sandoriuose. Be to, ieškovas Italijoje buvo išteisintas grindžiant tuo, kad Italijos teismai neturėjo teritorinės jurisdikcijos toje valstybėje narėje nagrinėti jam iškeltos bylos.

2. *Dėl teisės*

- 56 Grįsdamas savo reikalavimus, ieškovas nurodo du pagrindus, susijusius, pirma, su Bendrijos kompetencijos priimti Reglamento Nr. 872/2004, Reglamento Nr. 1149/2004 ir ginčijamą reglamento (toliau, kai aptariami kartu – ginčijami reglamentai) neturėjimu ir antra, su jo pagrindinių teisių pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Bendrijos kompetencijos priimti ginčijamų reglamentų neturėjimu

57 Šis pagrindas sudarytas iš dviejų dalių, kurio antroji dalis buvo konkrečiau aptarta dublike.

Dėl pirmos dalies

— Šalių argumentai

58 Pirmoje pagrindo dalyje ieškovas nurodo, kad Saugumo Tarybos rezoliucijos susijusios tik su valstybėms, kurioms jos skirtos, ir kad jos nėra taikomos konkrečioms asmenims, skirtingai nei Bendrijos reglamentai, kurie daro tiesioginį poveikį *erga omnes* valstybėse narėse. Todėl taip ginčijami reglamentai suteikė „papildomas vertės“ Saugumo Tarybos priimtose rezoliucijose numatytoms sankcijoms, t. y. tiesioginę galią Sąjungos teritorijoje, o tai nepateisinama norminiu požiūriu. Iš tikrųjų Bendrija turi tik priskirtą kompetenciją. Konkrečiai kalbant, iš EB 295 aišku, kad Bendrija neturi savo kompetencijos, susijusios su nuosavybės sistema. Todėl ji neturi kompetencijos priimti aktų, atimančių iš privačių asmenų nuosavybę. Šis vaidmuo priklauso valstybėms narėms, kurios vienintelės, ieškovo nuomone, kompetentingos suteikti Saugumo Tarybos priimtoms individualioms ekonominėms sankcijoms tiesioginę ir privalomą teisinę galią.

59 Antra, ieškovas nurodo, kad EB 60 ir 301 straipsniuose numatytos priemonės skirtos trečiosioms šalims. Todėl šie straipsniai nėra tinkama teisinė bazė privatiems asmenims skirtoms baudžiamosioms ar prevencinėms priemonėms, turintiems

jiems tiesioginį poveikį, priimti. Šios priemonės nepatenka į Bendrijos kompetenciją, skirtingai, pirma, nuo Reglamentu Nr. 234/2004 komercinio pobūdžio Liberijos atžvilgiu priimtų ribojančių priemonių ir, antra, nuo 1998 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Dorsch Consult prieš Tarybą ir Komisiją* (T-184/95, Rink. p. II-667) nagrinėtų komercinio embargo Irakui priemonių.

- 60 Šališkas ginčijamais reglamentais numatyto režimo pobūdis matyti palyginus jį su 1999 m. birželio 15 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1294/1999, susijusiu su kapitalo išaldymu ir investicijų, susijusių su Jugoslavijos Federacine Respublika (JFR), draudimu ir panaikinančiu Reglamentus (EB) Nr. 1295/98 ir (EB) Nr. 1607/98 (OL L 153, p. 63), nustatytu režimu. Ieškovas nurodo, kad pastarajame reglamente numatyti asmenys pagal jo 2 straipsnį buvo laikomi „veikiančiais arba siekiančiais veikti“ konkrečios vyriausybės sąskaita ar vardu. Jis teigia, kad Reglamentas Nr. 1294/1999 numatė valstybėms narėms skirtas normas ir kad jis performulavo valstybių narių nacionaliniu lygiu jau taikytas lėšų išaldymo priemones.
- 61 Per posėdį ieškovas išplėtojo vieną šios antros savo argumentų dalies variantą, teigdamas, kad kadangi Charles Taylor buvo Liberijoje nuverstas iki ginčijamų reglamentų priėmimo, jie nebegalėjo būti pagrįsti vien EB 60 ir EB 301 straipsniais, bet taip pat turėjo būti pagrįsti papildoma EB 308 straipsnio teisine baze. Šiuo atžvilgiu jis rėmėsi sprendimo *Yusuf* 125 ir paskesniais punktais.
- 62 Trečia, ieškovas nurodo, kad jo turto išaldymas niekaip nėra susijęs su Reglamente Nr. 872/2004 šeštoje konstatuojamojoje dalyje įtvirtinamu tikslu „kad būtų išvengta bet kokio konkurencijos iškraipymo“, nes tarp įmonių nėra jokio susitarimo. Taip pat ieškovas pareiškia, kad jis nesupranta, kaip neteisėtai įgytas, tačiau Sąjungos požiūriu juokingai mažo dydžio kapitalas galėtų pakenkti laisvo kapitalo judėjimo režimui.

63 Komisija ir Taryba ginčija ieškovo per rašytinę proceso dalį pateiktų argumentų pagrįstumą. Be to, tokie patys arba panašūs argumentai buvo Pirmosios instancijos teismo atmesti sprendimuose *Yusuf, Kadi* ir *Ayadi*.

64 Dėl ieškovo per posėdį remiantis sprendimo *Yusuf* 125 ir paskesniais punktais (žr. šio sprendimo 61 punktą) išplėtotų argumentų Komisija mano, kad jie yra naujas pagrindas, kurio pagal Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalį negalima pateikti proceso metu, nes jis nėra pagrįstas per procesą nurodytais teisiniais ar faktiniais įrodymais.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

65 Ieškovas iš esmės teigia, kad tik valstybės narės kompetentingos priimti tiesioginio veikimo ir privalomojo pobūdžio priemones įgyvendinti privačių asmenų atžvilgiu Saugumo Tarybos nustatytas ekonomines sankcijas.

66 Šis argumentas yra atmestinas dėl tokių pačių motyvų kaip ir išdėstytieji sprendimuose *Yusuf* (107–171 punktai), *Kadi* (87–135 punktai) ir *Ayadi* (87–92 punktai) (dėl Bendrijos teismo teisės motyvuoti sprendimą, nurodant ankstesnį sprendimą, kuriame sprendžiami iš esmės identiški klausimai, žr. 2005 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Crailsheimer Volksbank, C-229/04*, Rink. p. I-9273, 47–49 punktus ir sprendimo *Ayadi* 90 punktą; šiuo klausimu taip pat žr. 2002 m. birželio 5 d. Teisingumo Teismo nutarties *Aalborg Portland prieš Komisiją, C-204/00 P*, nepaskelbta Rinkinyje, 29 punktą ir pagal analogiją 1999 m. liepos 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Alexopoulou prieš Komisiją, C-155/98 P*, Rink. p. I-4069, 13 ir 15 punktus).

- 67 Viena vertus, iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas sprendimuose *Yusuf, Kadi ir Ayadi* nusprendė, kad visais atvejais, kai pagal EB sutartį Bendrija perima buvusią valstybių narių kompetenciją Jungtinių Tautų Chartijos taikymo srityje, šios Chartijos nuostatos saisto Bendriją (sprendimo *Yusuf* 253 punktas) ir remiantis Sutartimi, kuria ji buvo įsteigta, Bendrija, įgyvendindama savo kompetenciją, turi priimti visas reikalingas nuostatas, kad jos valstybės narės galėtų vykdyti minėtoje Chartijoje numatytus įsipareigojimus (sprendimo *Yusuf* 254 punktas).
- 68 Kita vertus, Pirmosios instancijos teismas tuose pačiuose sprendimuose nusprendė, kad Bendrija yra kompetentinga priimti ribojančias priemones, kurios pagal EB 60 ir 301 straipsnius yra tiesiogiai taikomos Bendrijoje ar už jos ribų esantiems privatiems asmenims, jeigu tai numato pagal su BUSP susijusias ES sutarties nuostatas priimti bendroji pozicija ar bendrieji veiksmai ir tokiais priemonėmis iš tikrųjų siekiama visiškai nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su viena ar keliomis trečiosiomis valstybėmis (sprendimo *Yusuf* 112–116 punktai). Tačiau vien šiomis nuostatomis negali būti pagrįstos su trečiosios valstybės teritorija ar valdančiu režimu nesusijusios ribojančios priemonės negali būti pagrįstos vien šiomis nuostatomis (sprendimo *Yusuf* 125–157 punktai). Bendrija tokias priemones gali priimti remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais (sprendimų *Yusuf* 158–170 punktai ir *Ayadi* 87–89 punktai).
- 69 Šioje byloje Taryba Bendrojoje pozicijoje 2004/487, kuri buvo priimta pagal ES sutarties V skyriaus nuostatas, nusprendė, kad Bendrijos veiksmai buvo būtini, siekiant įgyvendinti tam tikras ribojančias priemones Charles Taylor bei jo bendrininkų atžvilgiu, remiantis Saugumo Tarybos rezoliucija 1532 (2004), o Komisija šias priemones įgyvendino priimdama ginčijamus sprendimus (pagal analogiją šiuo klausimu žr. sprendimo *Yusuf* 255 punktą).
- 70 Konkrečiomis šios bylos aplinkybėmis reikia vis dėlto pažymėti, kad vienintelė ginčijamų reglamentų teisinė bazė yra EB 60 ir 301 straipsniai. Neatsižvelgiant į tai, ar šiuo klausimu ieškovo argumentai, per posėdį išplėtoti remiantis sprendimo *Yusuf*

125 ir paskesniais punktais (žr. šio sprendimo 61 punktą), yra naujas pagrindas, būtina patikrinti, ar ieškovui kaip buvusio Liberijos Prezidento Charles Taylor bendrininkui skirtomis sankcijomis iš tikrųjų siekiama visiškai arba iš dalies nutraukti ar apriboti ekonominius santykius su trečiąja valstybe, o tai reiškia, kad reikia patikrinti, ar jos yra pakankamai susijusios su šios valstybės teritorija arba valdančiu režimu.

71 Pirmosios instancijos teismas mano, kad, atsižvelgiant į Saugumo Tarybos rezoliucijas, BUSP bendrąsias pozicijas ir byloje nagrinėjamus Bendrijos aktus, taip ir yra, nepaisant to, kad Charles Taylor buvo pašalintas iš Liberijos Prezidento posto nuo 2003 m. rugpjūčio mėnesio.

72 Iš tikrųjų, nuosekliu Saugumo Tarybos vertinimu, kuriuo Pirmosios instancijos teismas neturėtų abejoti, padėtis Liberijoje vis dar kelia grėsmę taikai ir tarptautiniam saugumui regione, o Charles Taylor ir jo bendrininkų atžvilgiu priimtose ribojančiose priemonėse tebėra būtinos neleisti jiems panaudoti neteisėtai pasisavintų lėšų ir turto tam, kad būtų sutrukdyta atkurti taiką ir stabilumą šioje valstybėje ir regione (be kita ko, dėl 2001–2005 metų laikotarpio žr. šio sprendimo 12, 14, 15, 18 ir 36 punktus, o dėl laikotarpio po 2005 m. gruodžio 20 d. – šio sprendimo 39 punktą).

73 Taip pat pagal Reglamento Nr. 872/2004 ketvirtą konstatuojamąją dalį Charles Taylor ir jo sąjungininkų lėšas išaldyti būtina, „atsižvelgiant į neteisėtai pasisavintų lėšų ir turto pervedimo į užsienį neigiamą poveikį Liberijai bei Charles Taylor ir jo sąjungininkų tokių neteisėtai pasisavintų lėšų naudojimą, kuris kenkia taikai ir stabilumui Liberijoje bei tame regione“.

- 74 Pirmosios instancijos teismas mano, kad tiek, kiek institucija, kuriai tarptautinė bendruomenė patikėjo pagrindinę funkciją palaikant tarptautinę taiką bei saugumą, mano, kad Charles Taylor ir jo bendrininkai vis dar gali pakenkti taikai Liberijoje ir kaimyninėse šalyse, jų atžvilgiu priimtose ribojančiose priemonėse yra pakankamai susijusios su teritorija arba šią šalį valdančiu režimu, kad būtų laikomos tokiomis, dėl kurių „Bendrija visiškai nutrauks arba iš dalies apribos ekonominius santykius su viena <...> trečiaja šalimi“ EB 60 ir 301 straipsnių prasme. Todėl Komisija turi kompetenciją šių nuostatų pagrindu priimti nagrinėjamas priemones.
- 75 Kiti konkrečiau ieškovo pirmoje pirmojo pagrindo dalyje nurodyti argumentai negali paneigti šio įvertinimo.
- 76 Kalbant apie argumentą, kad ginčijami reglamentai netinkamai suteikė „papildomos vertės“ nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijoms dėl Bendrijos teritorijoje turimo tiesioginio poveikio, Komisija visiškai teisingai jį atmets pastebėdama, pirma, kad EB 60 ir 301 straipsniai neapriboja akto, kuriuo būtų užtikrintas jų įgyvendinimas, pasirinkimo ir, antra, kad Rezoliucija 1532 (2004) nenustato konkrečių apribojimų, kokia forma JTO valstybės narės privalo tiesiogiai arba, kaip nagrinėjamu atveju, tarpininkaujant jų sudaromoms tarptautinėms institucijoms, priimti įgyvendinimo priemones. Atvirkščiai, ši rezoliucija reikalauja priimti jai įgyvendinti „būtinąs priemones“. Šiuo atžvilgiu Komisija ir Taryba visiškai teisingai teigia, kad Bendrijos reglamento priėmimas yra pateisinamas dėl akivaizdaus vienodo taikymo ir veiksmingumo bei leidžia išvengti suinteresuotųjų asmenų lėšų pervedimo arba nuslėpimo per tą laiką, kol valstybės narės perkels direktyvą ar sprendimą į nacionalinę teisę.
- 77 Dėl argumento, kad Bendrija, įpareigodama įšaldyti privačių asmenų lėšas, pažeidžia EB 295 straipsnį, net jei nagrinėjamos priemonės susijusios su normomis, reglamentuojančiomis nuosavybės sistema (šiuo klausimu žr. sprendimo *Yusuf*

299 punktą), pakanka pažymėti, kad, nepaisant nagrinėjamos nuostatos, kitos Sutarties nuostatos leidžia Bendrijai priimti sankcijas ar apsaugos priemones, turinčias įtakos privačių asmenų teisei į nuosavybę. Taip būtent yra konkurencijos (EB 83 straipsnis) bei prekybos politikos (EB 133 straipsnis) srityse. Taip yra ir priemonių, kaip ir šioje byloje, priimtų pagal EB 60 ir EB 301 straipsnius, atveju.

- 78 Galiausia, kalbant apie argumentą, kad ieškovo turto išaldymas visiškai nesusijęs su Reglamento Nr. 872/2004 šeštoje konstatuojamojoje dalyje įtvirtintu tikslu „išvengti konkurencijos iškreipymo“, tiesa, kad tvirtinimas, jog galimas konkurencijos iškreipimas, kuriam, remiantis ginčijamo reglamento preambule, šiuo reglamentu siekiama užkirsti kelią, nėra įtikinamas (šiuo klausimu pagal analogiją žr. sprendimų *Yusuf* 141–150 punktus ir *Kadi* 105–114 punktus).
- 79 Vis dėlto, kaip Pirmosios instancijos teismas tai priminė sprendimo *Ayadi* 165 punkte, reglamento motyvai turi būti nagrinėjami visapusiškai. Pagal Bendrijos teismų praktiką formos ydingumas, kai vienoje iš reglamento konstatuojamųjų dalių yra klaidingas faktinis teiginys, iš tiesų negali lemti jo panaikinimo, jeigu kitose jo konstatuojamosiose dalyse pateikiamas pakankamas motyvavimas (1987 m. spalio 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Tarybą ir Komisiją*, 119/86, Rink. p. 4121, 51 punktas ir 1999 m. sausio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neue Maxhütte Stahlwerke ir Lech-Stahlwerke prieš Komisiją*, T-129/95, T-2/96 ir T-97/96, Rink. p. II-17, 160 punktas). Taip yra ir šioje byloje nagrinėjamu atveju.
- 80 Šiuo klausimu reikėtų priminti, jog EB 253 straipsniu reikalaujama motyvacija turi aiškiai ir vienaprasmiškai atskleisti Bendrijos institucijos, kuri priėmė ginčijamą teisės aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų susipažinti su jo priėmimo priežastimis, o Teisingumo Teismas galėtų vykdyti priežiūrą. Be to, pareigos motyvuoti laikymasis turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į akto formuluotę, bet ir į jo kontekstą bei atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą. Kalbant, kaip ir nagrinėjamoje byloje, apie bendro pobūdžio teisės aktą,

motyvavimas gali apsiriboti jo priėmimą lėmusia bendra situacija ir juo siekiamais bendrais tikslais (žr. 2006 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, Rink. p. I-403, 66 ir 67 punktus bei ten nurodomą Teisingumo Teismo praktiką).

- 81 Nagrinėjamu atveju Reglamente Nr. 872/2004 nurodytas jo teisinis pagrindas bei pirma–penkta konstatuojamosios dalys visiškai atitinka šiuos reikalavimus, o būtent tai, kad juose nurodomi EB 60 ir 301 straipsniai, Saugumo Tarybos rezoliucijos 1521 (2003) ir 1532 (2004) bei Bendrosios pozicijos 2004/137 ir 2004/487.
- 82 Be to, kiek ginčijamo reglamento priede ieškovas yra įvardijamas kaip asmuo, kuriam taikoma individuali lėšų išaldymo priemonė, ši nuostata yra pakankamai motyvuota antroje konstatuojamojoje dalyje darant nuorodą į atitinkamą Sankcijų komiteto apibrėžimą.
- 83 Remiantis anksčiau išdėstytais argumentais, pirmojo ieškinio pagrindo pirma dalis atmetina.

Dėl antros dalies

— Šalių argumentai

- 84 Antroje pagrindo dalyje, išplėtoje pateikiant dubliką, ieškovas nurodo subsidiarumo principo pažeidimą, kuris, jo nuomone, yra esminis šios bylos klausimas.

- 85 Komisija, manydama, kad šis kaltinimas yra nepriimtinas, nes yra naujas pagrindas, pirmą kartą nurodytas pateikiant dubliką, teigia, jog bet kuriuo atveju ieškovas neįrodė savo teiginių.
- 86 Komisijos nuomone, EB 60 ir 301 straipsniai vienareikšmiškai ir be išlygų kompetenciją suteikė Bendrijai. Ši kompetencija yra išimtinė, todėl subsidiarumo principas netaikytinas nagrinėjamu atveju.
- 87 Galiausiai Komisija ir Taryba teigia, kad net jei subsidiarumo principas taikytinas nagrinėjamu atveju, EB 60 straipsnio valstybėms narėms paliktas antrinis vaidmuo reiškia pripažinimą, kad lėšų išaldymo priemonės tikslai gali būti veiksmingiau įgyvendinti Bendrijos lygiu. Taip akivaizdžiai yra šiuo atveju.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 88 Visų pirma primintina, kad Bendrijos teismas turi teisę, atsižvelgdamas į kiekvieno nagrinėjamo atvejo aplinkybes, įvertinti, ar geras teisingumo administravimas pateisina pagrindo atmetimą iš esmės, nesprendžiant pirma dėl jo priimtumo (šiuo klausimu žr. 2006 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Sinaga prieš Komisiją*, T-217/99, T-321/99 ir T-222/01, nepaskelbta Rinkinyje – Rink. 2006, p. II-67*, 68 punktą ir ten nurodomą Bendrijos teismų praktiką).
- 89 Vadinas, nagrinėjamu atveju kaltinimas tariamu subsidiarumo principo pažeidimu bet kuriuo atveju turi būti atmestas kaip nepriimtinas dėl sprendimo *Ayadi* 106-110, 112 ir 113 punktuose išdėstytų iš esmės tokių pačių motyvų kaip ir atsakant į iš

esmės tą patį Ch. Ayadi nurodytą pagrindą. Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo principu negalima remtis EB 60 ir 301 straipsnių taikymo srityje, net ir darant prielaidą, kad ji nepatenka į išimtinę Bendrijos kompetenciją. Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad subsidiarumo principas yra taikomas byloje nagrinėjamos aplinkybėmis, akivaizdu, kad vienodai visas JTO nares įpareigojančias Saugumo Tarybos rezoliucijas vienodai įgyvendinti visose valstybėse narėse geriausia Bendrijos, o ne nacionaliniu lygiu.

- 90 Iš to, kas pasakyta anksčiau, matyti, kad taip pat reikia atmesti antrą pirmojo ieškinio pagrindo dalį bei visą pirmąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su pagrindinių teisių pažeidimu

- 91 Šį pagrindą sudaro trys dalys, iš kurių trečia buvo išplėtotą dublike.

Dėl pirmos ir antros dalių

— Šalių argumentai

- 92 Pirmoje pagrindo dalyje ieškovas nurodo teisės į nuosavybę, kuri, jo nuomone, yra viena iš pagrindinių teisių, kurią Bendrija privalo gerbti, pažeidimą (1979 m.

gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Hauer*, 44/79, Rink. p. 3727), be kita ko, atsižvelgdama į Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių konvencijos (toliau – EŽTK) pirmąjį papildomą protokolą.

- 93 Ieškovas pripažįsta, kad pagal Bendrijos teismų praktiką ši teisė gali būti apribota, jei reikia ir tiek, kiek yra būtina siekiant Bendrijos bendrojo intereso tikslo. Vis dėlto matyti, kad ginčijami reglamentai nenurodo tokio pobūdžio tikslo. Jo nuomone, negalima tokiu tikslu laikyti tikslo išvengti konkurencijos iškraipymo, kuris visiškai nesusijęs su nagrinėjamu atveju (žr. šio sprendimo 61 punktą). Kalbant apie tikslą nubauti už „diktatoriaus Taylor ir jo pagalbininkų“ atliktas vagystes, tai yra valstybių narių, kurioms skirtos Saugumo Tarybos rezoliucijos, o ne Bendrijos užduotis.
- 94 Dublike ieškovas teigia, kad Komisijos nurodyti 1996 m. liepos 30 d. Sprendime *Bosphorus* (C-84/95, Rink. p. I-3953) Teisingumo Teismo įtvirtinti principai nagrinėjamu atveju netaikytini. Pirma, skirtingai nuo byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas, nagrinėtų priemonių, ginčijamais reglamentais numatytų priemonių proporcingumas nebuvo išnagrinėtas prieš jas priimant. Antra, Jugoslavijos (Serbijos ir Juodkalnijos) Federacinės Respublikos, kurioje siautė civilinis karas, padėtis nėra panaši į Liberijos, kurioje vyksta taikos procesas, padėtį. Trečia, pagal prie 1907 m. spalio 18 d. Hagos konvencijos dėl sausumos karo įstatymų ir papročių pridėtų nuostatų 46 ir 53 straipsnius transporto priemonės, – pavyzdžiui, byloje, kurioje buvo priimtas minėtas sprendimas *Bosphorus*, tai buvo Airijos valdžios institucijų konfiskuotas lėktuvas, – karo metu menkiau saugomos nei kitos privačios nuosavybės formos.
- 95 Be to, ieškovas dublike teigia, kad EŽTK pirmojo papildomo protokolo 1 straipsnyje numatytos leidžiančios nukrypti nuo teisės į nuosavybę nuostatos nagrinėjamu atveju netaikytinos. Bet kuriuo atveju Europos žmogaus teisių teismas yra

nusprendęs, kad šiai nuostatai prieštarauja valstybės elgesys, kuriuo sukuriama tokia faktinė situacija, kai savininkui absoliučiai trukdoma valdyti savo turtą, nenumatant jokios taip patirtos žalos atlyginimo (žr. 1993 m. birželio 24 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimą *Papamichalopoulos prieš Graikiją*, A serija, Nr. 260-B).

- ⁹⁶ Antroje pagrindo dalyje ieškovas nurodo gynybos teisių pažeidimą, nes Bendrija ginčijamus reglamentus, kurie iš esmės yra individualių administracinių sprendimų rinkinys, priėmė prieš tai neatlikusi tikro tyrimo dėl išaldytų lėšų ir be jokio rungtyniško proceso. Šiuo klausimu ieškovas nurodo, kad gynybos teisės turi būti gerbiamos visose administracinėse procedūrose (1992 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Shell prieš Komisiją*, T-11/89, Rink. p. II-757).
- ⁹⁷ Komisija ir Taryba ginčija viso ieškovo per rašytinę proceso dalį nurodyto argumento pagrįstumą. Be to, Pirmosios instancijos teismas tokius pačius arba panašius argumentus jau atmetė sprendimuose *Yusuf, Kadi* ir *Ayadi*.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- ⁹⁸ Nagrinėjamu atveju Reglamentas Nr. 872/2004, priimtas atsižvelgiant į Bendrąją poziciją 2004/487, Bendrijos lygmeniu įgyvendina valstybių narių, kaip JTO narių, įsipareigojimą įgyvendinti, prireikus Bendrijos teisės aktu, Charles Taylor bei jo bendrininkų atžvilgiu nustatytas sankcijas, kurios buvo patvirtintos ir vėliau sugriežtintos keliomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, priimtomis pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių. Reglamento Nr. 872/2004 konstatuojamosios dalys aiškiai nurodo Rezoliucijas 1521 (2003) ir 1532 (2004).

- 99 Tai matyti tiek iš Reglamento Nr. 1149/2004, priimto po ieškovo įtraukimo į asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikomos aptariamoms sankcijos, sąrašą, dėl kurio Sankcijų komitetas priėmė sprendimą 2004 m. birželio 14 d. (žr. šio sprendimo 34 ir 35 punktus), tiek ir po šio sąrašo pakeitimo, dėl kurio Sankcijų komitetas priėmė sprendimą 2005 m. gegužės 2 d. (žr. šio sprendimo 37 ir 38 punktus), priimto ginčijamo reglamento.
- 100 Be to, aptariamoms Saugumo Tarybos rezoliucijos bei šioje byloje ginčijami reglamentai suinteresuotųjų asmenų atžvilgiu numato iš esmės to paties pobūdžio ir apimties ekonominių sankcijų priemones (lėšų ir ekonominių išteklių išaldymą) kaip ir nagrinėtosios byloje, kuriose buvo priimti sprendimai *Yusuf, Kadi* ir *Ayadi*. Visos šios sankcijos, periodiškai iš naujo išnagrinėjamos Saugumo Tarybos ar kompetentingo Sankcijų komiteto (žr. šio sprendimo 20, 21, 32, 36 ir 39 punktus bei sprendimo *Yusuf* 16, 26 ir 37 punktus), turi panašias nukrypti leidžiančias nuostatas (žr. šio sprendimo 19 ir 30 punktus bei sprendimo *Yusuf* 36 ir 40 punktus) bei lygiaverčius mechanizmus, leidžiančius suinteresuotiesiems asmenims prašyti kompetentingo Sankcijų komiteto peržiūrėti jų atvejus (žr. šio sprendimo 30–33 punktus ir, kita vertus, sprendimo *Yusuf* 309 ir 311 punktus).
- 101 Šiomis sąlygomis ir vadovaujantis šio sprendimo 66 punkte nurodyta Bendrijos teismų praktika, ieškovo argumentai dėl tariamo jo pagrindinių teisių, teisės į nuosavybę ir gynybos teisių, pažeidimo turi būti atmesti, atsižvelgiant į sprendimus *Yusuf* (226–283, 285–303 ir 304–331 punktai), *Kadi* (176–231, 234–252 ir 253–276 punktai) ir *Ayadi* (115–157), kuriuose iš esmės tie patys argumentai buvo atmesti daugiausia motyvuojant Jungtinių Tautų formuojamos tarptautinės teisinės sistemos viršenybe Bendrijos teisinės sistemos atžvilgiu, atitinkamu Pirmosios instancijos teismui tenkančios Saugumo Tarybos arba Sankcijų komiteto sprendimus įgyvendinančių Bendrijos aktų teisėtumo kontrolės apribojimu bei *jus cogens* pažeidimo tokiomis lėšų išaldymo priemonėmis, kokios nagrinėjamos byloje, nebuvimu.

102 Iš to darytina išvada, kad pirma ir antra antrojo pagrindo dalys turi būti atmetos.

Dėl trečios dalies

— Šalių argumentai

103 Dublike išplėtotoje trečioje pagrindo dalyje ieškovas nurodo teritorialumo principo pažeidimą. Šiuo klausimu jis remiasi nusistovėjusia Bendrijos teismų praktika, pagal kurią Bendrijos naudojasi prievartos galia elgesio, atsiradusio ne Bendrijos teritorijoje, atžvilgiu su sąlyga, kad šio elgesio pasekmės atsiranda Bendrijos teritorijoje (1988 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. prieš Komisiją*, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 ir 125/85–129/85, Rink. p. 5193 ir 1992 m. lapkričio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Poulsen ir Diva Navigation, C-286/90*, Rink. p. I-6019; 1999 m. kovo 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Gencor prieš Komisiją*, T-102/96, Rink. p. II-753).

104 Be to, kaip matyti iš Reglamento Nr. 872/2004 trečios ir ketvirtos konstatuojamųjų dalių, ginčijamais reglamentais galiausiai siekiama, kad jų pasekmės atsirastų Liberijos, o ne Bendrijos teritorijoje. Ieškovo nuomone, dėl to šis reglamentas skiriasi nuo Reglamento Nr. 1294/1999 (žr. šio sprendimo 60 punktą), kurio tikslas buvo „smarkiai padidinti spaudimą“ Serbijai, vadinasi, „buvo bendros paskirties ir visiškai nesusijęs su bet koku teritoriniu aspektu“.

105 Komisija mano, kad, kaip naujas pagrindas, ieškovo kaltinimas dėl tariamų ginčijamų reglamentų pasekmių eksteritorialumo, yra nepriimtinas. Bet kuriuo atveju šie reglamentai neturėjo jokio eksteritorialaus poveikio, nes jie taikomi tik Bendrijos teritorijoje esančioms lėšoms ir ekonominiams ištekliams.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

106 Nesant būtinybės pareikšti nuomonės dėl kaltinimo tariamu teritorialumo principo pažeidimu priimtinumą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 88 punktą), šis kaltinimas yra atmetinas kaip nepagrįstas, nes ginčijami reglamentai taikomi tik Bendrijos teritorijoje esančioms lėšoms ir ekonominiams ištekliams ir todėl neturi jokio eksteritorialaus poveikio.

107 Aplinkybė, kad veiksmų, dėl kurių priimti ginčijami reglamentai, pasekmės atsirastų išskirtinai ne Bendrijos teritorijoje, nėra svarbi, nes pagal EB 60 ir 301 straipsnius priimtomis priemonėmis būtent siekiama, kad Bendrija įgyvendintų pagal su BUSP susijusias ir trečiųjų šalių atžvilgiu veiksmus numatančias ES sutarties nuostatas priimtas bendrąsias pozicijas ir bendruosius veiksmus. Pažymėtina, kad pagal ES 11 straipsnio 1 dalį vienas iš BUSP tikslų yra išlaikyti taiką ir stiprinti tarptautinį saugumą, vadovaujantis Jungtinių Tautų Chartijos principais. Akivaizdu, kad šis tikslas nebūtų pasiektas, jei Bendrija savo veiksmus taikytų tik tais atvejais, kai situacija, kurioje ji veikia, sukelia pasekmių jos teritorijoje.

108 Tas pats pasakytina ir apie aplinkybę, kad ginčijamais reglamentais galiausiai būtų siekiama, jog pasekmės atsirastų Liberijos teritorijoje, nes EB 60 ir EB 301 straipsniai

leidžia Bendrijai priimti priemones dėl ekonominių sankcijų, kurios sukelia pasekmių trečiojoje valstybėje.

- 109 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad taip pat reikia atmesti trečią antrojo ieškinio pagrindo dalį bei visą antrąjį pagrindą.
- 110 Kadangi nė vienas ieškovo nurodytas ieškinio pagrindas nėra pagrįstas, ši ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 111 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, jis turi padengti Komisijos patirtas išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.
- 112 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Ieškovas turi padengti savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Taryba ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Paskelbta 2007 m. sausio 31 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

J. Pirrung